

Luk alle privat- og friskoler. Fuldstændig vanvittigt forslag fra 3F

Anni
Matthiesen,
MF (V),
Egeberg
Landevej
14,
Krogager,
Grindsted

SKOLER: 3F's formand Per Christensen er netop kommet med et forslag om at lukke alle landets privat- og friskoler. Et fuldstændig vanvittigt forslag efter min mening.

Per Christensen gør sig til overdommer over for danskerne. Han mener åbenbart, at han ved bedre end danske børn og forældre, hvad de hver især har brug for. Han mener åbenbart, at de mere end 118.000 børn, som går på en af landets frie grundskoler, er helt forkert på den.

Men der kan være mange

gode grunde til at vælge en af de frie grundskoler. Rigtig mange steder i provinsen er de frie skoler det eneste tilbud. De kæmper for at bevare en bred geografisk dækning.

Hvis disse skoler lukker – ja, så betyder det enten, at tusindvis af elever vil få langt til skole – eller at børnefamilier vil føle sig nødsaget til at flytte ind til de større byer. Et farvel til landdistrikterne.

De frie skoler favner bredt. Det er en myte, når 3F's formand forsøger at tegne et billede af, at de frie grundskoler er for "de riges børn".

Nej, hvis han havde bevæget sig ud på de frie skoler, ville han se, at der finder han både direktørens datter og den ufaglærtes søn.

3F-formandens forslag virker nærmest hyklerisk.

For der er jo masser af 3F-medlemmer, som har valgt en fri- eller privatskole til deres børn.

Samtidig vil en lukning af de frie skoler betyde en kæmpe regning for staten. For mens der ydes 100 pct. tilskud til folkeskolerne, så ydes der kun 75 pct. til de frie skoler. Hvor mener Per Christensen de penge skal komme fra? Færre lærer på folkeskolerne? Ringere faciliteter?

Modsat 3F's formand er jeg klart fortalende for frit skolevalg. Jeg er overbevist om, at det hverken er mig – eller 3F's formand – som bedst ved, hvilken skole, der passer bedst til hvilket barn.

Det tror jeg på, at forældre og børn ved bedst selv. Jeg tror på det frie valg. Jeg tror på, at vi både skal kæmpe for gode folkeskoler og gode frie skoler.

“ Det, kommunalreformen gjorde, var, at borgerne kom længere væk fra politikerne. Afstanden betyder meget, så det har da kostet noget, at borgerne mærker, der er længere til politikerne. De kan måske tænke, om deres lille landsby egentlig er repræsenteret i kommunen. På det retoriske plan er der dog en større grad af opmærksomhed i kommunerne på, at både politikere og administratorer skal mere i spil med borgerne.

ANNIKA AGGER, LEKTOR, INSTITUT FOR SAMFUNDSVIDENSKAB OG ERHVERV, ROSKILDE UNIVERSITET, PÅ K.DK

Det ender altid med at handle om økonomi. Mennesker med handicap er først og fremmest mennesker

Finn Harald Rasmussen, kredsformand,
Socialpædagogerne Sydjylland

LOKALPOLITIK: Når handicapområdet er til debat blandt lokalpolitikere, flyver ord som budgetter, besparelser og økonomiske belastninger nådesløst gennem luften.

Men hvem er det egentlig, de kolde tal og fakta handler om?

De handler om mennesker som dig og mig – mennesker, der griner, græder og længes. Mennesker, som ofte hverken kan råbe op foran rådhuset eller i debatspalterne i denne her avis.

Jeg vil gerne give dig mulighed for at møde bare én af dem.

Det er en otte-årig dreng, der lever med en svær udviklingshæmning og har brug for hjælp og omsorg døgnet rundt. I en grad, så hans forældre har måttet tage den sorgfulde beslutning, at de ikke kan tage sig af ham alene. Derfor afleverer de ham til socialpædagoger på et aflastningshjem et døgn om ugen. Det er enhver forælders værste mareridt at se sig ude af stand til at tage sig af sit eget barn. Men i det her tilfælde er det familiens redning. Hvis ikke de fik den aflastning, kunne familien ikke magte, at den lille dreng boede derhjemme ugens øvrige dage.

Drengen og hans familie er bare nogle af dem, der lever ude i kasinoets baglokale,

når lokalpolitikere i vores kommuner mødes om det store prioriteringsspil.

I en omfattende undersøgelse, som Socialpædagogerne har lavet blandt 1.775 kandidater, der stiller op til kommunalvalget i november, svarer 1.448 kandidater – eller 88 procent – ganske vist, at handicapområdet er kernevelfærd på linje med ældreområdet og sundhedsområdet. Desværre ser jeg alt for ofte, at mennesker med handicap som den otte-årige dreng og ikke mindst hans familie bliver glemt i den politiske velværd-debat. Til trods for at de er nogle af dem, der har allermest brug for kernevelværd.

Kernevelværd er ikke bare det at have en seng at sove i, mad på bordet og den rette medicin i doseringsæsken. Kernevelværd betyder også, at vi som samfund skylder at sikre mennesker med handicap og deres familier et værdigt liv med meningsfyldte aktiviteter, omsorg og livskvalitet. Her har kandidaterne i vores region og kommuner et særligt ansvar.

For efter valget må det være på høje tid, at der bliver sat handling bag de pæne ord i Socialpædagogerne undersøgelse. Både når lokalpolitikere ser hinanden i øjnene under budgetforhandlinger, og når de kan påvirke KL i økonomiforhandlinger med regeringen. Husk på: Lokalpolitikernes beslutninger afgør menneskers liv.

Den demokratiske kultur i forfald: Hvem er skurken?

TIDL. INDENRIGS- OG
SUNDHEDSMINISTER,
GODSEJER, HAGENSKOV

BRITTA SCHALL HOLBERG

Her i avisen var der søndag den 29. oktober et interessant interview med historiker og samfundsforsker Michael Böss om kommunalreformen.

Michael Böss sagde, at han ikke var i tvivl om, at vores demokratiske kultur var i forfald.

Han var ikke i tvivl om, hvorfor og hvornår forfaldet satte ind, nemlig ved kommunalreformen 2007.

Resultatet af den var, at oplevelsen for borgerne af at være en meget direkte del af demokratiet, er faldende, fordi der er blevet længere til politikerne, og det hele er blevet meget stort, sagde han.

ÅH, HVOR VILLE det have været rart, om alle de kloge folk, som også talte avisernes lederskribenter, der nu finder anledning til at kritisere reformen, havde været med i debatten, da den kørte forud for vedtagelsen af reformen.

Vi, der talte mod reformen dengang, var meget alene. Vi blev betragtet som nogle naive landsbytosser, der slet ikke kunne se, hvilke gevinster, reformen ville betyde: Besparelser på det administrative niveau, besparelser på aflønning af borgmestre, bedre sagsbehandling osv....

Tallene viser, at det gik den stik modsatte vej.

MANGE YTRER SIG nu om netop dette og udtrykker deres betænkelighed ved den reform, der blev jasket igennem.

For nu skulle det være.

Hvor havde det været rart, om kritikerne havde deltaget tidligere, før det var for sent.

Og hvor havde vi, der netop var bekymret for den demokratiske kultur og en faldende vælgerinteresse, haft det lettere. Og vi kunne måske have undgået en række af de skader, som nu viser sig.

I skrivende stund kommer det frem, at det at være kommunalbestyrelsesmedlem er blevet et halvdagsjob.

Belastningen bliver næppe mindre med årene. Det betyder, at det vil

gå som i Folketinget: Tidligere kunne et folketingsmedlem passe et arbejde ved siden af. Nu kan det ikke lade sig gøre. Dertil er arbejdet alt for omfattende af mange forskellige grunde, som ikke alle er lige positive. Dermed forsvinder den tætte kontakt med det daglige liv, som vi netop har lagt så megen på er så vigtig. Nu er folketingspolitikkerne blevet heldagsprofessionelle.

Hvis det sker i kommunerne også, betyder det, at endnu færre har mulighed for at stille op. De, der vil have mulighed er de, der har råd, eller det bliver pensionister, der kan afse tid til det. Hertil kommer, at kommunen fra at være et identitetsskabende sted, hvor borgerne følte, de hørte til, nu af mange bliver betragtet som en ren administrativ servicestation.

DET HAR IKKE alene en demokratisk bagside, fordi det hele bliver betragtet som ren administration, og ikke noget, de folkevalgte har særlig indflydelse på – hvilket de ofte heller ikke har, fordi Folketinget blander sig i alt for meget. Men det betyder også, at administrationen kan komme til at opfatte sig som langt mere betydningsfulde, end godt er.

De glemmer, at det er folkevalgte af alle arter, de skal betjene, og at det kræver, at de oplæg, de laver, skal være skruet sammen, så de er læsbare både for politikerne, for borgerne og for journalisterne. Det bør ikke være embedsværket, der styrer. Deres opgave er at støtte det politiske niveau.

For regionernes vedkommende viste denne avis' opgørelse derudover forleden, at vejen til regionsmøderne er blevet så lang, at det kan tage et medlem en hel dag at være til et enkelt kort møde.

Resultat: Alt for mange melder alt for tit afbud. Dels på grund af afstanden, men måske også som ovenfor antydet fordi sagsbunkerne koster alt for mange arbejdstimer, hvis de skal kunne rummes, forstås og levne mulighed for selvstændige politiske vurderinger.

VI TALER SÅ meget om "det danske" i disse år. Om at "vi skal passe på Danmark".

Med kommunalreformen blev der gjort op med meget af det, der netop hørte til en af grundpillerne i "det danske": Vores folkestyre og de folkevalgtes betydning for, at borgerne kan føle et nært forhold til og kan føle, at det er betydningsfuldt at deltage i den demokratiske proces.

Hverken administrative styreform eller centralisme hører til den styreform, vi har glædet os over, var netop vores udtryk for "det danske".

“
Med kommunalreformen blev der gjort op med meget af det, der netop hørte til en af grundpillerne i "det danske".